

Nr 59.

Ankom till riksdagens kansli den 5 maj 1927 kl. 5 e. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner om ersättning till djurägare för vissa genom svinpest förorsakade förluster.

(1:a avd.)

Utskottet har till behandling i ett sammanhang förehaft två inom andra kammaren väckta, till jordbruksutskottet hänvisade motioner, nämligen

nr 122, av herr *Laurin* vari hemstälts, att riksdagen ville bevilja ett förslagsanslag av etthundratusen (100,000) kronor att fördelas mellan de av svinpest under år 1926 drabbade djurägarna i enlighet med bestämmelser och villkor som av Kungl. Maj:t kunna komma att bestämmas,

nr 183 av herr *Bengtsson* i Norup *m. fl.*, vari hemstälts, att riksdagen som ersättning till Karl Andersson för de genom svinpesten döda svinen vid Lövsta svingård och de därmed sammanhängande förlusterna måtte till honom utgiva 34,002 kronor 41 öre.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för berörda framställningar, hänvisas till motionerna.

Båda motionerna avse ersättning till enskilda djurägare för förluster till följd av under hösten 1926 i Stockholmstrakten inträffade fall av svinpest. Men under det att i motionen II:122 hemställes om ett anslag av 100,000 kronor till fördelning mellan vederbörande djurägare enligt av Kungl. Maj:t meddelade villkor och bestämmelser, avser motionen II:183 beredande av ersättning allenast till viss angiven djurägare. I båda motionerna framhålls att konsekvensen av statens ingripande i fråga om djurägarens fria förfogande över djuren borde föranleda skyldighet för staten att ersätta till följd därav uppkomna förluster.

Utskottet.

Utskottet vill först erinra, att enligt bestämmelserna i § 31 av förordningen den 9 december 1898 (nr 126) angående vad iakttagas bör till förekommande och hämmande av smittsamma sjukdomar bland husdjuren ersättning i förevarande avseende av statsmedel endast kan utgå i fall där medicinalstyrelsen förordnat om nedslaktning. Enligt vad utskottet inhämtat har i de fall, varom i motionerna är fråga sådant förordnande icke ägt rum, vadan författningen enligt någon ersättning icke kunnat utbetalas. Det torde ock vara uppenbart, att en utsträckning av rätten till ersättning på sätt i motionerna ifrågasatts måste befaras leda till konsekvenser för staten av oöverskådlig

ekonomisk räckvidd. På grund härav och då utskottet i varje fall saknar möjlighet att bedöma om i de förevarande fallen anledning föreligger för ett särskilt ingripande från statens sida till täckande av djurägarnas förluster, kan utskottet icke biträda vare sig den ena eller den andra av motionerna.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

att förevarande motioner II:122 och 183 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 5 maj 1927.

På jordbruksutskottets vägnar:

O. NILSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 56.
